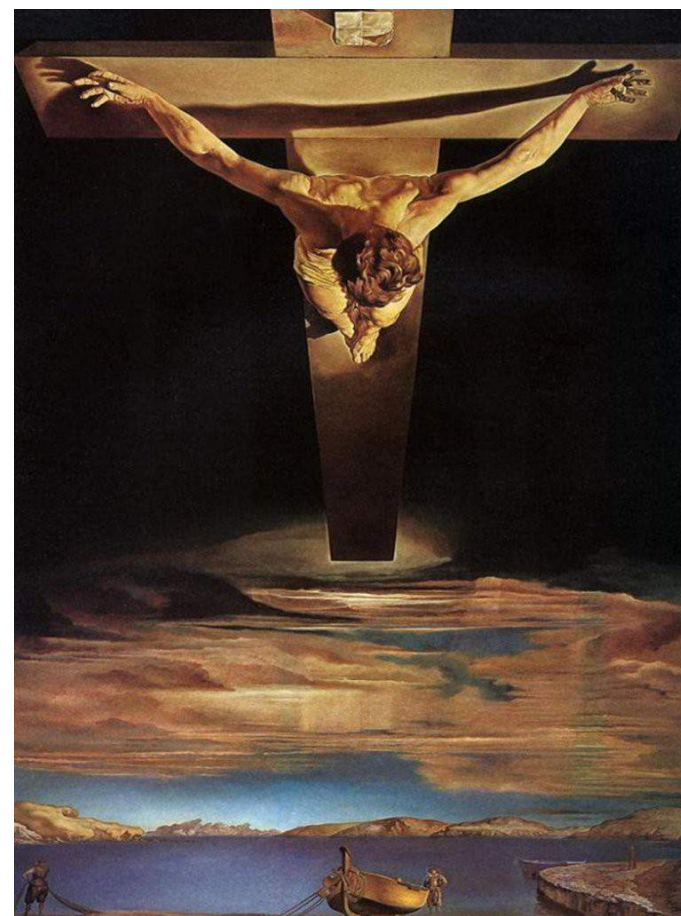

Hus-andagter til den stille uge og påsken

v/ Merete Bøye

Vejledning til andagt i hjemmet

Vi plejer at samles i kirken om søndagen, og det er godt at huske at samles med hele menigheden i sit sogn. Men vi kan også holde gudstjeneste hjemme. Luther taler om ”det almindelige præstedømme”, og det betyder, at alle kristne er præster for deres egen familie.

I skal bruge

En salmebog eller dendanskesalmebogonline.dk
Evt. et stearinlys eller to.

Fremgangsmåde

Gør evt. klar til hjemme-andagt ved at tænde et eller to stearinlys. Sæt jer omkring et bord og vælg en person til at lede andagten.

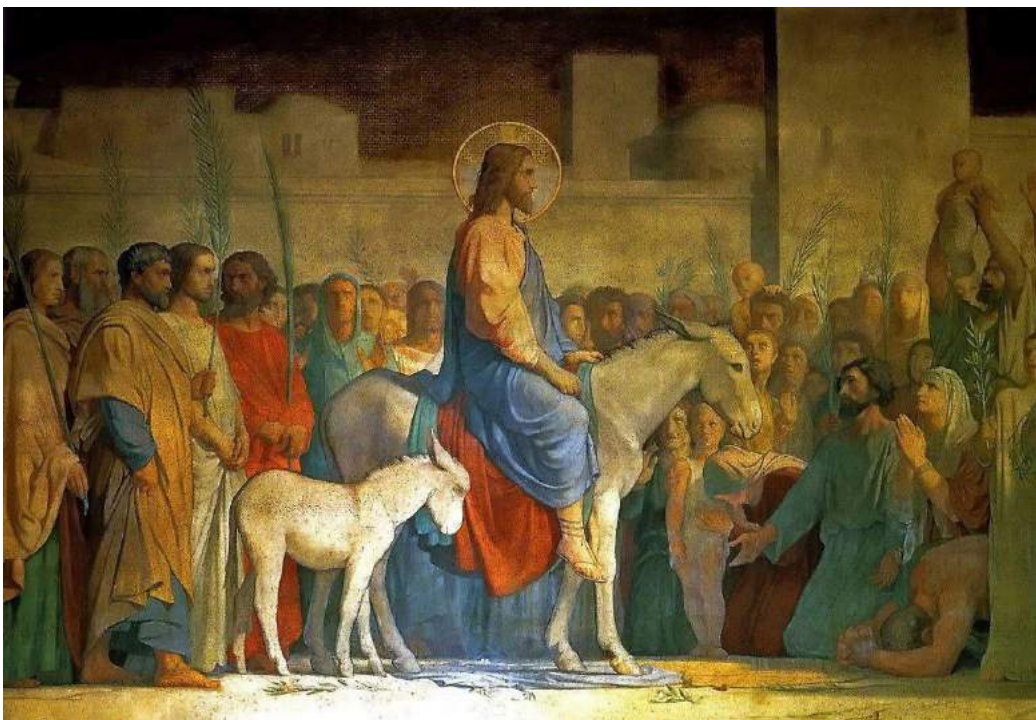
Brug et af de følgende forslag til hjemme-andagt.

eller gå frem efter Indre Missions vejledning til søndagsfejring i hjemmet;
https://indremission.dk/fileadmin/Dok/Diverse/Forslag_til_soendagsfejring_i_hjemmet.docx

Andagt til Palmesøndag

2. tekstrække

Andagt til Palmesøndag, 2. tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:
Da Jesus var i Betania i Simon den Spedalskes hus og sad til bords, kom der en kvinde med en alabastkrukke fuld af ægte, meget kostbar nardusolie. Hun brød krukken og hældte olien ud over hans hoved. Men nogle blev vrede og sagde til hinanden: »Hvorfor ødsle sådan med olien? Denne olie kunne jo være solgt for over tre hundrede denarer og givet til de fattige.« Og de overfusede hende. Men Jesus sagde: »Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende? Hun har gjort en god gerning mod mig. De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid. Hun har gjort, hvad hun kunne. Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen. Sandelig siger jeg jer: Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikkes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.«

Mark 14,3-9

”Hvorfor ødsle sådan med olien? Denne olie kunne jo være solgt for over tre hundrede denarer og givet til de fattige.” 300 denarer svarer omtrent til en årsløn, så der kunne i sandhed være uddelt en hel del julehjælp for de penge. Hvor mange fattige mennesker kunne man ikke have gavnet, hvis man havde givet pengene til de nødhjælp i stedet for at fyre nytårskrudt af for flere millioner, eller vedligeholde skove og parker – eller bygge overdådigt udsmykkede kirker? ”Hvorfor ødsle sådan med olien?”

Man kan også spørge: hvorfor ødsle sådan med noget i det hele taget? Hvorfor ødsle med smil og kærlighed og tilgivelse? Jesus giver kvinden lov til at være gavmild, fordi gavmildhed er kendetegnende for Gud. Det er gavmildt af ham, at han giver det kæreste, han har, sin egen søn, til gode for mennesker.

Selvfølgelig skal vi ikke glemme de fattige. Og bare rolig, der vil altid være fattige omkring os, som vi kan gøre godt mod. Og det er en kristen pligt at gøre det. Ondskaben i verden skal erkendes og bydes trods, og derfor skal vi hjælpe det lidende medmenneske, vi møder på vores vej. Men ondskaben og elendigheden må aldrig få os til at blive så bekymrede, at vi glemmer at slå ud med armene en gang imellem, i glæde over alt det gode, der strømmer ned til os fra Gud.

Med sin ødsle handling kom kvinden med nardus-olien til at foregribe påskens begivenheder: Guds absolutte hengivelse for menneskenes skyld. Måtte vi lære af hende at være glade givere, og at takke Gud for alt det kønne og overflødige, han har givet os til at glæde os over.

LAD OS BEDE:

Himmelske Far!

Vi takker dig, fordi du giver os

mere end vi behøver

og mere end vi fortjener.

Vi beder om, at du vil give os et gavmildt sind,

og at vi må huske at glæde os over dine gaver,

også i modgangstider.

Hold din hånd over de fattige og syge,

Vær nær hos alle dine børn,

og hjælp os til at være hinandens næste.

Giv os din glæde og fred.

Fadervor,

du som er i himlene!

Helliget vorde dit navn,

komme dit rige,

ske din vilje som i himlen således også på jorden;

giv os i dag vort daglige brød,

og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke i fristelse,

men fri os fra det onde.

Thi dit er riget og magten og æren i evighed!

Amen.

Andagt i hjemmet: *Herren er min hyrde*

LÆSNING: Salme 23

Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød,
han lader mig ligge i grønne enge,
han leder mig til det stille vand.

Han giver mig kraft på ny,
han leder mig ad rette stier
for sit navns skyld.

Selv om jeg går i mørkets dal,
frygter jeg intet ondt,
for du er hos mig,
din stok og din stav er min trøst.

Du dækker bord for mig
for øjnene af mine fjender.
Du salver mit hoved med olie,
mit bæger er fyldt til overflod.

Godhed og troskab følger mig,
så længe jeg lever,
og jeg skal bo i Herrens hus
alle mine dage.

BØN

Himmelske Far,
vi takker dig, fordi du er med os, når vi holder andagt sammen.
Vi beder for alle dem, der skal lede og styre vores land,
at de må træffe de rigtige beslutninger.
Vi beder dig for de gamle og syge, som vi kender.
Send dem din styrkende og helbredende kraft.
Vi beder dig om, at du vil blive ved med
at sende din fred og din kærlighed
til vores hjem og vores familie.

Fadervor,

du som er i himlene!
Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed!
Amen.

FORSLAG TIL SALMER

[652: Vor herre til dig må jeg ty](#)

[754: Se, nu stiger solen af havets skød](#)

[41, Lille Guds barn](#)

[375, Alt står i Guds faderhånd](#)

Andagt i hjemmet: *Vær ikke bekymrede*

LÆSNING

Mt. 6.25-34

Jesus siger: Vær ikke bekymrede for jeres liv, hvordan I får noget at spise og drikke, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. Er livet ikke mere end maden, og legemet mere end klæderne? Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. Er I ikke langt mere værd end de? Hvem af jer kan lægge en dag til sit liv ved at bekymre sig? Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder ikke og spinder ikke. Men jeg siger jer: End ikke Salomo i al sin pragt var klædt som en af dem. Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende? I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedningerne jo efter, og jeres himmelske fader ved, at I trænger til alt dette. Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. Så vær da ikke bekymrede for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage.

BØN

Kære Gud,
hjælp os til ikke at være bekymrede.
Når frygt og uro vil overtage vores sind,
så hjælp os til ikke at tro, vi skal klare det hele selv.
Lær os at vende os til dig i bøn
og stole på, at alt er i gode hænder hos dig.
Giv os din fred.

Fadervor,

du som er i himlene!
Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed!
Amen.

FORSLAG TIL SALMER

[655: Er du modfalden](#)

[36: Befal du dine veje](#)

[675 - Gud vi er i gode hænder](#)

[31 - Til himlene rækker din miskundhed, Gud](#)

Andagt i hjemmet: *Jesus stiller stormen*

LÆSNING

Mk 4.35-41

Samme dag, da det blev aften, sagde Jesus til dem: »Lad os tage over til den anden bred.« Og de forlod skaren og tog ham med i den båd, han sad i, og der var også andre både med. Og der kom en voldsom hvirvelstorm, bølgerne slog ind over båden, så den var lige ved at fylde. Men Jesus lå i agterstavnen og sov på en hynde. Så vækkede de ham og sagde til ham: »Mester, er du ligeglad med, at vi går under?« Og han rejste sig, truede ad stormen og sagde til søen: »Ti stille, hold inde!« Og stormen lagde sig, og det blev helt blikstille. Så sagde han til dem: »Hvorfor er I bange? Har I endnu ikke tro?« Og de blev grebet af stor frygt og sagde til hinanden: »Hvem er dog han, siden både storm og sø adlyder ham?«

BØN

Kære Gud,
hjælp os til ikke at være bekymrede.
Når frygt og uro vil overtage vores sind,
så hjælp os til ikke at tro, vi skal klare det hele selv.
Lær os at vende os til dig i bøn
og stole på, at alt er i gode hænder hos dig.
Giv os din fred.

Fadervor,

du som er i himlene!
Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed!
Amen.

FORSLAG TIL SALMER

[4: Giv mig, Gud, en salmetunge](#)

[750: Nu titte til hinanden](#)

[547: Man siger livet har bange kår](#)

[784: Altid frejdig, når du går](#)

Andagt til Skærtorsdag

2. tekstrække

Andagt til Skærtorsdag, 2. tekstrække

Johs. 13.1-15:

Det var før påskefesten, og Jesus vidste, at hans time var kommet, da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen; han havde elsket sine egne, som var i verden, og han elskede dem indtil det sidste. Og mens de holdt måltid – Djævelen havde allerede sat sig for, at Judas, Simon Iskariots søn, skulle forråde ham; og Jesus vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, og at han var udgået fra Gud og nu gik tilbage til Gud – så rejser Jesus sig fra bordet og lægger sin kjortel, tager et klæde og binder det om sig. Derefter hælder han vand op i et fad og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig.

Han kom så til Simon Peter, og Peter sagde til ham: »Herre, vasker du mine fødder?« Jesus svarede ham: »Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men senere skal du forstå det.« Peter sagde: »Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder.« Jesus svarede: »Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig.« Simon Peter sagde til ham: »Herre, så ikke kun fødderne, men også hænderne og hovedet!« Jesus sagde til ham: »Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele. Og I er rene; dog ikke alle.« Han vidste nemlig, hvem der skulle forråde ham; derfor sagde han: I er ikke alle rene. Da han nu havde vasket deres fødder og taget sin kjortel på og sat sig til bords igen, sagde han til dem: »Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.«

I den nat, da han blev forrådt, indstiftede Jesus nadveren – vel vidende, at de disciple, han delte brødet og vinen med, langt fra var rene og skyldfri. Han rakte brødet til Judas, som forrådt ham, til Peter, som fornægtede ham, til Johannes og Jakob, som faldt i søvn, da han bad dem våge. Og når vi holder altergang, rækker han det til dig og til mig.

Jesu ord, da han indstifter nadveren, er en kærligheds-erklæring til alle os syndere, forrædere og fornægtere: ”Dette er mit legeme” – ”Tag det og spis det” – ”Dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse.” Det er mit kød – det er mit blod; det betyder: ”Det er mig selv. Jeg går i døden for jer.” Ikke kun for de fromme og gode, men også for dem, der forrådt ham, fornægtede og prisdav ham.

Skærtorsdags måltid holder os fast i fællesskabet med Jesus. I nadvermåltidet byder Jesus os at tage imod det brød og den vin, som han rækker os, for det er hans legeme og hans blod, som er udgydt for os til vores synders forladelse.

P.g.a. corona-epidemien kan vi ikke holde nadver sammen på Skærtorsdag i år. Vi må nøjes med at længes efter den dag, hvor vi igen kan samles med hele menigheden i kirken – i kød og blod i stedet for gennem en skærm. Det behøver vi ikke at skamme os eller ærgre os over, for det er til gode for vores næste, at vi holder afstand til hinanden nu. Ventetiden forøger kun vores længsel efter at mødes i kirken og dele brød og vin med hinanden. Vi er ikke borte fra Gud, fordi vi ikke kan være samlet i kirkebygningen, og vi har stadig, som kristne mennesker, Guds løfte om at han vil tilgive alle vores synder, også selvom vi må undvære at gå til alters i nogle uger.

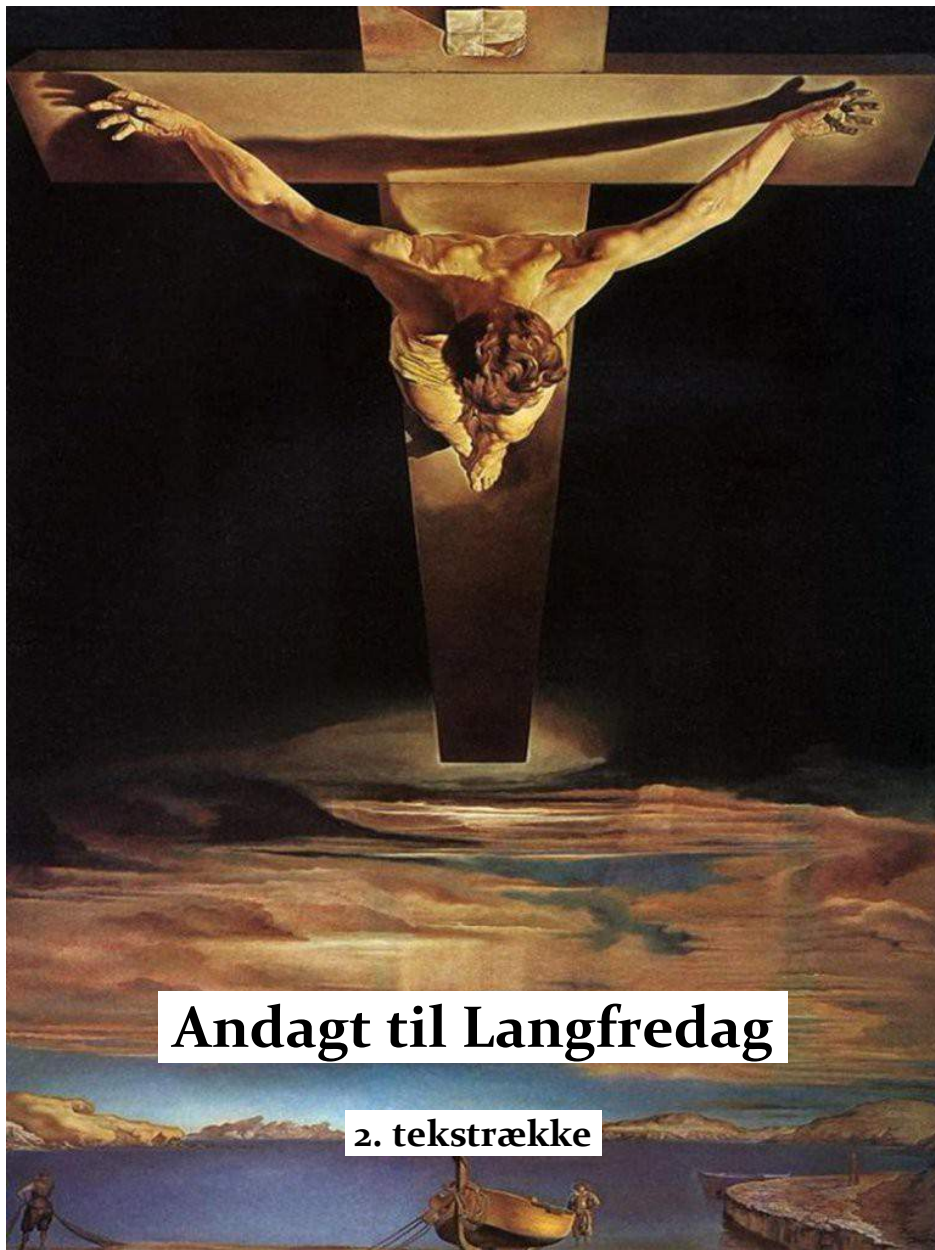
Som Paulus skriver: ”For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.”

LAD OS BEDE:

Herre, Jesus, vi takker dig,
fordi du har givet os den hellige nadver,
dit eget kød og blod
til at spise og drikke.
Giv os tro på syndernes forladelse
og tålmodighed til at vente på
at vi kan spise nadver sammen igen i kirken
og siden i Guds rige.

Fadervor,

du som er i himlene!
Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed!
Amen.

Andagt til Langfredag

2. tekstrække

Andagt til Langfredag. 2. tekstrække

Luk 23,26-49: Da de førte Jesus ud, greb de fat i en mand, som kom ude fra marken, og han hed Simon og var fra Kyrene; ham lagde de korset på, for at han skulle bære det bag efter Jesus. En stor folkemængde fulgte ham, deriblandt også kvinder, som jamrede og græd over ham. Jesus vendte sig om mod dem og sagde: »Jerusalems døtre, græd ikke over mig, men græd over jer selv og jeres børn! For der kommer dage, da man vil sige: Salige er de, som ikke kunne få børn, de moderliv, som ikke fødte, og de bryster, som ikke gav die. Da skal man sige til bjergene: Fald ned over os! og til højene: Skjul os! For gør man sådan med det grønne træ, hvad vil der så ikke ske med det visne?«

Også to andre, to forbrydere, førtes med ud for at blive henrettet sammen med ham. Og da de kom til det sted, som kaldes Hovedskallen, korsfæstede de ham og forbryderne dér, den ene på hans højre og den anden på hans venstre side. Men Jesus sagde: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.« Så delte de hans klæder ved at kaste lod om dem. Og folket stod og så på. Også rådsherrerne gjorde nar af ham og sagde: »Andre har han frelst, lad ham nu frelse sig selv, hvis han er Guds salvede, den udvalgte.« Også soldaterne kom hen og håned ham; de rakte ham eddike og sagde: »Hvis du er jødernes konge, så frels dig selv.« Der var nemlig sat en indskrift over ham: »Han er jødernes konge«. Den ene af de forbrydere, som hang dér, spottede ham og sagde: »Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!« Men den anden satte ham i rette og sagde: »Frygter du ikke engang Gud, du som har fået den samme dom? Og vi har fået den med rette; vi får kun løn som forskyldt, men han har intet ondt gjort.« Og han sagde: »Jesus, husk mig, når du kommer i dit rige.« Og Jesus sagde til ham: »Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis.« Og det var nu omkring den sytjette time, og der faldt mørke over hele jorden indtil den niende

time, fordi solen formørkedes; og forhængt i templet flængedes midt igennem. Og Jesus råbte med høj røst: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.« Da han havde sagt det, udåndede han.

Da officeren så, hvad der skete, priste han Gud og sagde: »Den mand var virkelig retfærdig.« Da alle de skarer, som var strømmet sammen til dette skue, så, hvad der skete, slog de sig for brystet og vendte hjem. Alle de, som kendte ham, også de kvinder, som var fulgt med ham fra Galilæa, stod og så alt dette på afstand.

Historikeren Bent Jensen har sagt: ”Jeg ved ikke, hvad jeg skulle have gjort i svære stunder uden denne tro og det kristne håb at klamre mig til. Man bliver bestemt ikke et bedre menneske af at være troende. Det er snarere sådan, at man – fordi man ved, at man er slem – har behov for tro og håb om tilgivelse.”

Jesus siger selv, at han er ikke kommet for at frelse retfærdige, men syndere. Og vi kan også kun sætte pris på vores frelser, hvis vi erkender, at vi har brug for at frelses. At vi har brug for én, som kan og vil besejre mørket i verden. Først når vi erkender, at vi sidder i mørket og har brug for hans lys, får vores påske-lovsang sin rette klang.

Men det at erkende, at man sidder i mørket og dødens skygge, er ikke det samme som at være en dyster mørkemand, som altid ser det mørke hos de andre. Mørkemanden har netop ikke erkendt, at han selv sidder i mørkets og dødens skygge. Han har glemt, at synden er en tilstand, som vi alle er sat i fra vores fødsel. Ikke kun alle de åbenlyse ægteskabsbrydere, mordere og løgnere, men alle. Vi skal stille os selv Jesu spørgsmål: ”kan du kaste den første sten?” Og vender vi så blikket mod vores eget hjerte, så ser vi, at, at der er

mørkt derinde, for intet menneske er rent og helligt for Gud. Og ingen kan derfor kaste den første sten imod et andet menneske.

Langfredag tog Jesus al vores synd og død med op på korset, hvor de blev korsfæstet og slået ihjel sammen med ham. Han stod op af graven igen, men synden og døden blev liggende. De driver stadig deres spil i verden og i menneskers hjerter, men de kommer os ikke længere ved, for Jesus har overvundet dem. Vi er mørke, men han er lys, og det lys skinner i vores mørke. Han er i sandhed vores frelser. Og det er han ved sin død på korset Langfredag! Af hans død afhænger vores liv.

LAD OS BEDE:

Barmhjertige Gud,
som lod din egen søn bære vores synder
med sig op på korset.
Vi takker dig, fordi du har befriet os
fra al vores angst og skyld
og for at vi aldrig mere behøver at lade os skræmme
eller miste modet,
fordi vi stoler på, at Jesus har frelst os på korset.
Lad os altid kunne se dit lys,
som skinner i vores mørke.

Fadervor,

du som er i himlene!
Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed! Amen.

Andagt til Påskelørdag

LÆSNING

Rom.8.35-39

Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd? – som der står skrevet:

På grund af dig dræbes vi dagen lang,
vi regnes for slagtefår.

Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os. For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

BØN

Kære Gud!
På hviledagen lå Jesus i sin grav,
hans værk var fuldbragt.
Håbet og kærligheden var lagt i graven.
Men mind os om, at vi er som sædekornet,
der dør, når det lægges i jorden,
ikke for at forgå men for at blive til nyt liv.
Vis os, at døden ikke har det sidste ord.
Lær os altid at sætte vort håb til Dig
og at tro på en glædelig opstandelse
på den yderste dag
ved din søn, Jesus Kristus, vor herre.

Fadervor,

du som er i himlene!
Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed!
Amen.

FORSLAG TIL SALMER

[216, Der venter bag Langfredags nat](#)

[213, I kvæld blev der banket på Helvedes port](#)

Andagt til Påskedag

2. tekstrække

Andagt til Påskedag, 2. tekstrække

Matth. 28,1-8: Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne. »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.« Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det.

Opstanden. Opstået fra de døde. Tænk bare at kunne bruge dét ord i datid. Som noget, der er sket. *Han er opstået*. Ikke bare *han vil stå op* en gang i fremtiden, men *han er opstået*. Det er allerede sket. Jo, det var sandelig et stort og et glædeligt budskab, kvinderne fik af englen ved den tomme grav, dén påskemorgen!

Og stadig i dag, i kirken, forkynder vi englens glade budskab: *I søger efter Jesus fra Nazareth. Han er opstanden!* Men vi siger ikke det sidste, englen føjede til: *han er ikke her*. Nej, vi siger meget mere; vi siger: *og han, den opstandne, han er her, han er tilstede midt iblandt os, selvom vi ikke ser ham.*

Fordi Jesus er opstået fra de døde, har han én gang for alle overvundet synden og døden. For Han ikke bare selv står op fra de døde – også os rejser han op fra de døde. Englens glædelige påskebudskab: *han er opstanden*, er den akse, som hele kristendommen drejer sig om. Uden opstandelsen var fortællingen om Jesus aldrig blevet skrevet ned. Er Jesus ikke opstået fra de døde, så er den kristne tro uden betydning.

Vi er ikke kristne, fordi vi synes, Jesus var en god mand, som sagde mange gode ting. Vi er kristne, fordi vi tror på Jesus som Kristus, Guds udvalgte, som er død og opstanden, for at også vi engang skal opstå af graven og have evigt liv med ham.

Det er forår nu, med spirende blomster og fugle, der bygger reder. Foråret bringer liv, hvor der før var som dødt. Men denne opstandelse i naturens verden, hvad er den andet end en skygge af den opstandelse, vi er udsendt til at forkynde? Hvad nyttede det os i grunden, at der efter hver vinter kommer et nyt forår, når vi måske ikke er i live til at se det? Eller hvis vi ikke kan se det sammen med dem, som vi havde kær, fordi de ikke længere er hos os.

Hvor trøstesløst er mennesket ikke, når han savner det store opstandelses-håb. Når der ikke, ved graven, efter det sørgelige: *af jord er du kommet, til jord skal du blive* kan tilføjes *af jorden skal du igen opstå*.

Når vi tror de ord, kan vi føle os trøstet ved vore kæres grave – og ved vores egen. . Når vi tror de ord, bliver foråret dobbelt så smukt og glædeligt, fordi det bliver et billede på det store forår og den evige dag, der venter os bag graven.

Det vil vi holde påske på!

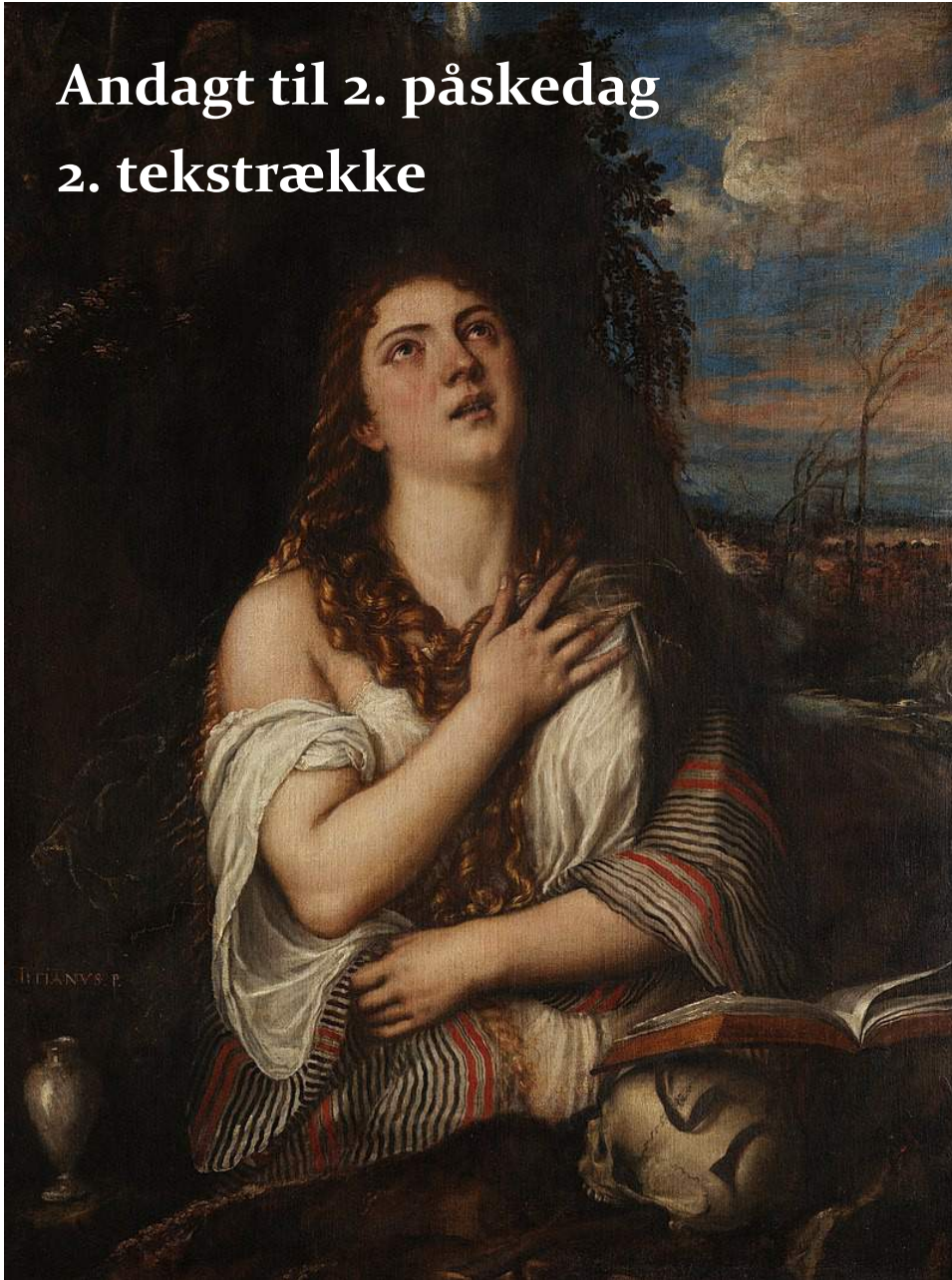
LAD OS BEDE

Fader i Himlen,
vi takker dig, fordi du sendte din søn til Jorden
for at dø og opstå for vores synders skyld.
Vi beder dig,
at du vil bevare os i troen,
så vi stoler fast på, at vi er frelst
ved Jesu død og opstandelse.

Fadervor,
du som er i himlene!
Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed!

Amen.

Andagt til 2. påskedag 2. tekstrække

Andagt til 2. påskedag, 2. tekstrække

Johs. 20.1-18: Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.« Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen. Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester. Jesus

sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende.

Maria Magdalene går omkring i gravhaven med Jesu korsfæstelse i frisk erindring, og græder over at det gode i verden har tabt. Hun er kommet til graven, fordi hun elskede Jesus noget så højt, men selv hun forstod ikke, hvem han var. Hun ledte efter en død Jesus, en menneskelig Jesus. Og hun kunne ikke forstå, hvorfor liget var væk.

Folk i gamle dage var nemlig akkurat lige så fornuftigt tænkende som vi. De vidste godt, at naturlovene ikke tillader folk at springe kækt op af deres grave i tide og utide. Det vidste man faktisk allerede lang tid før den moderne videnskab.

Maria var ikke så tåbelig, at hun begyndte at lede efter en form for trøst i det, som Jesus havde sagt eller gjort, når nu hun vidste, at Jesu vej ikke ledte til andet end død og ydmygelse. Og selv ikke da hun ser engle sidde inde i graven i lysende klæder falder det hende ind, at han er opstået fra de døde. Selvfølgelig ikke. Han var jo død. Desværre, ja. Og med ham var hendes håb lagt i graven og forsvundet.

Og så sker det utrolige – at hun møder Jesus. Hun møder ham, midt i sit dybeste mismod, i gravhaven, og han taler til hende, siger hendes navn. Og da forstår hun – i dét øjeblik – at det utrolige er sket. Og hun gik hen til disciplene og sagde til dem: »Jeg har set Herren!» Utroligt. Men sandt.

Marias erfaring går ind og overbyder og kortslutter forstanden med sin helt uforståelige påstand, at Jesus er opstået fra de døde. Fordi det kan man jo ikke! Men det gjorde han! Umuligt at fatte, og dog er det sket. Dét er det virkelig fantastiske. Vi tror det utrolige.

Og det vil vi holde påske på!

LAD OS BEDE:

Vor far i himlene,
du som åbenbarede din søn for Maria i gravhaven,
vi beder dig,
at du vil oplyse os ved dit Ord og din Ånd,
så vi bliver faste i troen
og holder os til dit Ord,
så vi kan trøste os ved det i al modgang,
indtil vi efter dette liv opvækkes til det evige liv
i dine lyse sale.

Fadervor,

du som er i himlene!
Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed!
Amen.